

Sygn. akt I NO 127/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk (przewodniczący)

SSN Tomasz Demendecki (sprawozdawca)

SSN Maria Szczepaniec

w sprawie z odwołania J. B.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr (...)/2020 z dnia 21 lipca 2020 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na jedno stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w C., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 479,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 9 grudnia 2020 r.

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą nr [...] /2020 z dnia 21 lipca 2020 r. działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2019, poz. 84 ze zm., dalej: u.KRS, ustawa o KRS), postanowiła:

1. przedstawić Prezydentowi RP wniosek o powołanie J. B. do pełnienia urzędu na jedno stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w C.;

2. nie przedstawić Prezydentowi RP wniosku o powołanie: J. B. do pełnienia urzędu na jedno stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w C.

Na jedno wolne stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w C., ogłoszone w obwieszczeniu w Monitorze Polskim z 2019 r. pod poz. 479, zgłosiły się: J. B. - starszy referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w C. oraz J. B. - radca prawny.

W uzasadnieniu uchwały wskazano, że w celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia Przewodniczący KRS wyznaczył zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b u.KRS.

Na posiedzeniu 16 lipca 2020 r. zespół członków KRS zapoznał się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami, które przeanalizował, uznał je za wystarczające, przeprowadził naradę i postanowił rekomendować KRS przedstawienie Prezydentowi RP wniosku o powołanie na jedno stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w C. powołanie J. B.. W uzasadnieniu stanowiska zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa wskazał, że za rekomendacją J. B. przemawiają w szczególności (ocenione łącznie) odpowiednia wiedza prawnicza i stosowny staż zawodowy oraz, że jej praca i kwalifikacje zostały pozytywnie ocenione przez sędziego wizytatora. W ocenie zespołu rekomendowana kandydatka daje gwarancję prawidłowego wykonywania obowiązków orzeczniczych na poziomie sądu rejonowego.

Podejmując niniejszą uchwałę, Krajowa Rada Sądownictwa wzięła pod uwagę, że wszyscy kandydaci spełniają wymagania ustawowe, określone w art. 61 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (tj. Dz. U. z 2020 r. poz. 365; dalej: p.u.s.p.) i art. 18 ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017 r. poz. 1139).

Dokonując oceny kandydatów, Rada kierowała się także kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 i 3 ustawy o KRS i uwzględniła uzyskane przez kandydatki oceny kwalifikacji, doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych,

oceny ze studiów i egzaminu zawodowego oraz uchwałę nr 4 Kolegium Sądu Okręgowego w S. z dnia 30 września 2019 r.

Opiniując kandydaturę J. B. na stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym, Krajowa Rada Sądownictwa zaprezentowała jej sylwetkę wskazując, że urodziła się 10 maja 1975 r. w C.. W 1999 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) w T. z oceną dobrą, uzyskując tytuł magistra. Po odbyciu aplikacji sądowej pozaetatowej w okręgu Sądu Okręgowego w S., w 2002 r. złożyła egzamin sędziowski z łącznym wynikiem ogólnym dostatecznym. Z dniem 11 kwietnia 2003 r. została mianowana referendarzem sądowym w Sądzie Rejonowym w C.. Z dniem 14 czerwca 2013 r. została mianowana starszym referendarzem sądowym w Sądzie Rejonowym w C.. Początkowo orzekała w V Wydziale Ksiąg Wieczystych, a obecnie pełni obowiązki orzecznicze równocześnie w V Wydziale Ksiąg Wieczystych oraz w I Wydziale Cywilnym tego sądu. Kandydatka podnosi kwalifikacje zawodowe przez uczestnictwo w szkoleniach i konferencjach.

Opiniując zaś kandydaturę J. B., na stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym, Krajowa Rada Sądownictwa zaprezentowała jej sylwetkę wskazując, że urodziła się 11 października 1976 r. w C.. Od 2 listopada 1998 r. do 31 sierpnia 2000 r. współpracowała - w ramach umowy cywilnoprawnej - z Kancelarią Prawnica K. M. radca prawny z siedzibą w C. w charakterze asystentki radcy prawnego. W 2000 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) w T. z oceną dobrą, uzyskując tytuł magistra. Po odbyciu aplikacji sądowej w okręgu Sądu Okręgowego w S., w 2006 r. złożyła egzamin sędziowski z łącznym wynikiem dobrym. Uchwałą Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w B. z 20 grudnia 2006 r. została wpisana na listę radców prawnych tej Izby. Od 15 stycznia 2007 r. do 7 marca 2007 r. była zatrudniona w Kancelarii prawniczej K. M. radca prawny z siedzibą w C. jako prawnik w Kancelarii. Od 12 marca 2007 r. wykonuje zawód radcy prawnego w indywidualnej kancelarii z siedzibą w C.. Wobec zmiany miejsca zamieszkania Rada Okręgowej Izby Radców Prawnych w B. uchwałą z dnia 21 maja 2007 r. przeniosła wpis kandydatki zgodnie z właściwością miejscową Izby. Ponadto, kandydatka na podstawie umów cywilnoprawnych, współpracowała od 13 lutego 2012 r. do 31 marca 2012 r. z Miejskim Ośrodkiem Pomocy

Spółecznej w C. wykonując czynności zgodnie z projektem Klub Integracji Społecznej „M.”, a od 30 września 2013 r. do 20 grudnia 2013 r. z Miejsko - Gminnym Ośrodkiem Pomocy Społecznej w M. przeprowadzając kursy zawodowe oraz konsultacje prawne w ramach projektu "Aktywność (...)". Od 1 stycznia 2016 r. - także w ramach umowy cywilnoprawnej - współpracuje jako radca prawny z powiatem c. udzielając porad prawnych w ramach ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nieodpłatnej pomocy prawnej oraz edukacji prawnej. Kandydatka podnosi kwalifikacje przez uczestnictwo w szkoleniach.

Rada brała pod uwagę również oceny uzyskane przez kandydatki na dyplomie wyższych studiów prawnych oraz z egzaminu zawodowego wskazując, że J. B. uzyskała ocenę dobrą na dyplomie ukończenia wyższych studiów prawnych i z wynikiem dostatecznym złożyła egzamin sędziowski, zaś J. B. uzyskała ocenę dobrą na dyplomie ukończenia wyższych studiów prawnych i z wynikiem dobrym złożyła egzamin sędziowski. Jednak w ocenie Krajowej Rady Sądownictwa oceny uzyskane przez kandydatki na dyplomie ukończenia wyższych studiów prawnych oraz z egzaminu zawodowego w kontekście ich doświadczenia zawodowego nie mogą stanowić kryterium rozstrzygającego w niniejszej procedurze nominacyjnej.

Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła także fakt niewyrażenia opinii o kandydatkach przez Kolegium Sądu Okręgowego w S., które dnia 30 września 2019 r. podjęło uchwałę nr 4 dotyczącą odroczenia opiniowania kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w C. do czasu rozstrzygnięcia w sprawie pytań prejudycjalnych i wydania orzeczenia przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Rada wskazała, że zgodnie z art. 35 ust. 3 ustawy o KRS brak oceny kandydatek przez Kolegium Sądu Okręgowego w S. nie stanowi przeszkody do przeprowadzenia niniejszego konkursu.

W trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 21 lipca 2020 r. na kandydaturę J. B. oddano 12 głosów „za”, 4 głosy „wstrzymujące się” oraz nie oddano głosów „przeciw”, w rezultacie czego kandydatura ta uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów. Zaś na kandydaturę J. B. oddano 5 głosów „za”, 11 głosów „wstrzymujących się” oraz nie oddano głosów „przeciw”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

W konkluzji KRS stwierdziła, że o przedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie J. B. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w C. zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności oceniane łącznie: odpowiednia wiedza prawnicza, dotychczasowe kilkunastoletnie doświadczenie zawodowe zdobyte w trakcie pracy na stanowisku referendarza sądowego oraz starszego referendarza sądowego, uzyskana ocena kwalifikacyjna oraz podnoszenie kwalifikacji zawodowych przez uczestnictwo w szkoleniach.

Odwołaniem wniesionym dnia 10 sierpnia 2020 r. skarżąca J. B. zaskarżyła uchwałę KRS w całości wnosząc o jej uchylenie.

Zaskarżonej uchwale zarzuciła:

- naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia (stosownie do art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS) przez naruszenie art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1-3 ustawy o KRS, oraz art. 42 ust. 1 ustawy o KRS poprzez dokonanie oceny kandydatury odwołującej się bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów udostępnionych Radzie oraz dokonanie tej oceny w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzecznie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji odwołującej się i konkurującej z nią kandydatki, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów, co skutkowało przedstawieniem w uchwale Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w C. innej niż odwołująca się uczestniczki; brak określenia i rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o jasne i jednakowe dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria oceny kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie, co skutkowało przedstawieniem w uchwale Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w C. innej niż odwołująca się uczestniczki,

- obrazę prawa materialnego (stosownie do art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS) w postaci art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a

w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, tj. brak oceny kandydatek na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej Krajowa Rada Sądownictwa przedstawiła wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w C. inną uczestniczkę, a nie odwołującą się, posiadającą od wybranej kandydatki wyższe kwalifikacje, szerszą wiedzę prawniczą i właściwie ukształtowane cechy charakteru.

Skarżąca wniosła o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa oraz o nieobciążanie jej kosztami postępowania w sprawie.

Pismem z 8 września 2020 r. Rada wniosła o oddalenie odwołania w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze u.KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał Rady dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 u.KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych. Ustanowienie trybu odwoławczego do Sądu Najwyższego od uchwał Rady sprawia, że przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, która powinna podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych oraz poszanowania praw obywateli, w tym wynikających z art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, zasad równego dostępu

do służby publicznej, równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Nie ulega wątpliwości, że procedura wyboru kandydata na urząd sędziego przez Krajową Radę Sądownictwa ma charakter konkursowy, która ma wyłonić najlepszego kandydata. Z dotychczasowej jednolitej linii orzeczniczej wynika, że zakres kognicji Sądu Najwyższego w przedmiocie oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Natomiast Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego oceniania sprawy rozstrzygniętej w uchwale (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 20 października 2009 r., III KRS 13/09; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/12; z 12 lutego 2014 r., III KRS 1/14; z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 173/13; z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 172/13, z 15 maja 2013 r., III KRS 197/13). Badaniu podlega zatem, co do zasady, jedynie procedura podjęcia uchwały, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznej oceny kandydata na sędziego, oraz jego kontrkandydatów (m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17, LEX nr 2350660; z 25 stycznia 2016 r., III KRS 88/15, LEX nr 2288965; z 15 lipca 2015 r., III KRS 31/15, LEX nr 2288950; z 27 sierpnia 2014 r., III KRS 36/14, LEX nr 1530788; z 27 sierpnia 2014 r., III KRS 34/14, LEX nr 1530786; z 26 kwietnia 2012 r., III KRS 8/12, LEX nr 1405297).

W przypadku zatem dochowania przez Radę procedur ustawowych, Sąd Najwyższy nie może dokonywać oceny dlaczego te, a nie inne kryteria, miały charakter decydujący o wyborze. W szczególności, jeżeli w zakresie poszczególnych kryteriów i ich całościowej ocenie poszczególni kandydaci nie wykazują różnic, które mogłyby uzasadniać przyjęcie naruszenia procedury lub przekroczenie granic swobodnego uznania (wyrok Sądu Najwyższego z 7 listopada 2016 r., III KRS 27/16), Sąd Najwyższy nie może zastępować KRS w wyborze najlepszych kandydatów, gdyż nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 24 września 2014 r., III KRS 43/14).

Skarżąca nie wykazała aby zaskarżona uchwała została wydana w sposób sprzeczny z prawem, co jest warunkiem skuteczności odwołania zgodnie z art. 44

u.KRS.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest stanowisko że, jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, Rada rozpatruje i ocenia wszystkie zgłoszone kandydatury łącznie. Ostateczne stanowisko Rady, któremu daje wyraz uchwała, odzwierciedla sumę wielu cech każdego z kandydatów dającą obraz jednego, jako „najlepszego” ze wszystkich (wyroki Sądu Najwyższego: z 5 września 2013 r., III KRS 212/13; z 24 września 2014 r., III KRS 43/14, z 15 maja 2013 r., III KRS 197/13). Sąd Najwyższy nie zastępuje Krajowej Rady Sądownictwa w jej kompetencjach do rozpatrzenia i oceny kandydatów do pełnienia urzędu sędziego, a zatem nie może przeprowadzać ponownej weryfikacji kwalifikacji profesjonalnych lub przydatności kandydata do pełnienia urzędu sędziego, gdyż nie ma uprawnień do merytorycznego weryfikowania spełnienia kryteriów dostępu do służby sędziowskiej wymaganych od kandydata na wolne stanowisko sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 10 grudnia 2014 r., III KRS 69/14, LEX nr 2288962).

Tym samym, ocena przydatności kandydata należy do Rady, a jeżeli została dokonana przy pomocy właściwych kryteriów i nie doszło do naruszenia przepisów postępowania mogących mieć wpływ na jego wynik, Sąd Najwyższy jedynie sprawdza, czy przy użyciu tych kryteriów Rada nie przekroczyła granic swobodnego uznania (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12). W konsekwencji KRS może wyżej ocenić tych kandydatów, którzy mając dłuższy łączny staż wykonywania obowiązków zawodowych od innych kandydatów, przez dłuższy okres czasu wykonywali prace i zadania istotne z punktu widzenia wykonywania obowiązków sędziowskich. Rada może także różnicować ocenę kandydatów w zależności od charakteru i wagi doświadczenia zawodowego istotnego dla pełnienia urzędu sędziego, wynikającego z wykonywania prac o różnym ciężarze gatunkowym oraz w różnych instytucjach wymiaru sprawiedliwości.

Przenosząc te ogólne uwagi na grunt rozpoznawanej sprawy za niezasadne trzeba uznać twierdzenie, iż Rada dokonała oceny kandydatury skarżącej bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy. Krajowa Rada Sądownictwa, rozpatrując i

ocenając kandydatury zgłoszone na wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie Rejonowym w C., dysponowała obszerną dokumentacją dotyczącą poszczególnych osób biorących udział w konkursie. Z uwagi na cel, jaki ma spełniać uzasadnienie uchwały, Rada nie miała przy tym możliwości szczegółowego omawiania wszystkich dokumentów znajdujących się w materiałach przedstawionych przez kandydatów, co nie oznacza wcale, że dokumenty takie zostały pominięte przy podejmowaniu uchwały. Z treści uzasadnienia uchwały wynika, że podejmując uchwałę Rada kierowała się przede wszystkim ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym kandydatek i w tym zakresie dysponowała całościową wiedzą o przebiegu ścieżki zawodowej skarżącej i wybranej kandydatki.

Wypada podkreślić, że uchwała Rady jest aktem podejmowanym przez organ kolegialny. Wyniki takiego głosowania trudno więc przedstawić w formie uzasadnienia, choćby z tej przyczyny, że nie jest możliwe jednoznaczne ustalenie rzeczywistych intencji głosujących. W takim przypadku kontrola sądowa musi ograniczyć się do oceny, czy zachowane były podstawowe reguły proceduralne.

Wbrew zarzutowi postawionemu przez skarżącą odnoszącemu się do braku określenia i rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o jasne i jednakowe dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria oceny kandydatów, Rada, kierując się treścią art. 35 ust. 1 i 2 ustawy o KRS, dokonała oceny kandydatek, stosując jednolite kryteria ustawowe. Uzasadnienie zaskarżonej uchwały oraz dokumenty obrazujące przebieg postępowania przed Radą pozwalają przyjąć, że rozstrzygnięcie, które zapadło w kwestionowanej uchwale, zostało podjęte nie tylko po wszechstronnym rozważeniu całości zgromadzonego materiału dowodowego, ale także z zachowaniem prawidłowego toku postępowania przed Radą i po uwzględnieniu przez Radę wszystkich ustawowych kryteriów oceny uczestniczących w tym postępowaniu kandydatów. W szczególności, Sąd Najwyższy nie widzi podstaw do stwierdzenia, że Krajowa Rada Sądownictwa kierowała się przy odmowie przedstawienia kandydatury skarżącej Prezydentowi RP niejednolitymi kryteriami lub że pominęła część kryteriów. Jak już wyżej wskazano, z treści uzasadnienia uchwały wynika, że podejmując uchwałę Rada kierowała się przede wszystkim ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym obu kandydatek.

Za niezasadne należy uznać, podnoszone w kontekście art. 33 ust. 1 u.KRS, zarzuty skarżącej dotyczące dokonania przez Radę oceny w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzecznie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji skarżącej i konkurującej z nią kandydatki oraz z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów. Wykonując kompetencję rozpatrzenia i oceny kandydatury skarżącej (art. 3 ust. 1 pkt 1 u.KRS) oraz obowiązek wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy w zakresie wynikającym ze wskazań Sądu Najwyższego (art. 33 ust. 1 u.KRS) i na podstawie kryteriów uznanych za najistotniejsze w postępowaniu konkursowym (art. 35 ust. 2 u.KRS), Rada dokonała - w procedurze głosowania - oceny jej kandydatury, bez przekroczenia granic przysługującego jej swobodnego uznania. Oceny tej nie może podważyć przeciwstawienie jej przez skarżącą własnej oceny, opartej na tym samym materiale, jednakże przy odmiennych wnioskach z niego wyprowadzonych, gdyż ta należy do wyłącznej kompetencji Rady (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10; z 27 sierpnia 2014 r., III KRS 36/14).

Z kolei art. 42 ust. 1 u.KRS stanowi, że uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia, jednakże nie określa wymaganej treści tego uzasadnienia, zatem zarzut dotyczący niewyjaśnienia w uzasadnieniu uchwały dlaczego w ocenie Rady, uzyskane przez kandydatki oceny na egzaminie zawodowym w kontekście ich doświadczenia zawodowego nie mogą stanowić kryterium rozstrzygającego w procedurze nominacyjnej, nie może być zasadny. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podnosi się, że celem uzasadnienia uchwały w indywidualnej sprawie jest przedstawienie przesłanek, którymi kierowała się Rada podejmując rozstrzygnięcie zawarte w uchwale i wykazanie, że uchwała została podjęta po wszechstronnym rozważeniu okoliczności sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 172/13, niepublikowany i orzeczenia w nim powołane). Wbrew twierdzeniom skarżącej, iż analiza uzasadnienia zaskarżonej uchwały umożliwia ocenę, że w postępowaniu nominacyjnym KRS nie rozważyła wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy w odniesieniu do obu kandydatek, uzasadnienie zaskarżonej uchwały spełnia stawiane wymagania i pozwala na prześledzenie toku wyłaniania przez Radę zwycięzcy konkursu oraz poznanie argumentów, którymi kierowała się KRS

dokonując tego wyboru. Uzasadnienie uchwały nie może być powtórzeniem całego zgromadzonego materiału sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 26 stycznia 2017 r., III KRS 37/16, LEX nr 2258029).

Z tej przyczyny subiektywne poczucie pokrzywdzenia kandydata do objęcia wolnego stanowiska sędziego nie może stanowić usprawiedliwionej podstawy odwołania od uchwały KRS o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie na wakujące stanowisko sędziowskie, jeżeli skarżący nie sformułował uzasadnionych zarzutów, które potwierdzałyby rzeczywiste stosowanie wobec jego kandydatury nierównych lub dyskryminujących go kryteriów dostępu do wakujących stanowisk sędziowskich w porównaniu do innych kandydatur zgłoszonych w tej samej procedurze konkursowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2012 r., III KRS 21/12, LexPolonica nr 6202466). Weryfikacja kwalifikacji poszczególnych kandydatów ubiegających się o stanowiska sędziowskie należy wyłącznie do Rady, a podstaw do twierdzenia, że zostały przekroczone granice swobodnego uznania, nie mogą stanowić odmienne – z natury subiektywne – zapatrywania w odniesieniu do własnych osiągnięć, walorów i przymiotów. Zatem twierdzenie, iż w niniejszej sprawie zaskarżona uchwała narusza prawo, albowiem Krajowa Rada Sądownictwa nie dokonała należycie oceny wszelkich okoliczności sprawy, w tym w ogóle nie dokonała oceny w zakresie cech osobowościowych kandydatek, nie może zostać uznane za uzasadnione.

Odnosząc się do zarzutu braku oceny kandydatek na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, Sąd Najwyższy zauważa, że art. 32 ust. 1 Konstytucji RP statuuje zasadę równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakazuje dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny. Z tego względu kontrola sądowa postępowania przed Radą w zakresie jej zgodności z tym przepisem powinna sprowadzać się do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany. Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest zaś przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Dlatego sądowa kontrola dokonywana

przez pryzmat wymienionego przepisu nie stwarza podstaw do wkraczania w zakres kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa, ponieważ mogłoby to oznaczać naruszenie konstytucyjnych uprawnień i kompetencji Rady wynikających z art. 179 Konstytucji RP (por. wyrok TK z 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK-A 2008 nr 4, poz. 63). Ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie winna zatem obejmować kontrolę postępowania przed Radą pod względem jego zgodności z prawem, a więc musi być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydatury bądź kandydatów i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Poddanie kontroli sądowej wyników postępowania przed KRS w takiej indywidualnej sprawie nie może natomiast oznaczać, że sąd uczestniczyłby w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego.

Niezasadne ponadto było podkreślanie przez skarżącą braku opinii Kolegium Sędziów Sądu Okręgowego w S. oraz Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Okręgowego w S., których uwzględnienie uważała ona za celowe i zasadne. Przepis art. 35 ust. 1 u.KRS pozwala przecież Zespołowi na opracowanie listy rekomendowanych kandydatów, a następnie Radzie na podjęcie uchwały o przedstawieniu Prezydentowi RP kandydatów na urząd sędziego, mimo braku opinii Kolegium i oceny Zgromadzenia sędziów. Oczywiście w wypadku, gdy takie uchwały zostaną podjęte Rada ma obowiązek wziąć oba te stanowiska pod rozwagę.

Jakkolwiek wyniki głosowania przed organami samorządu sędziowskiego nie wiążą Rady w ocenie kandydata na wolne stanowisko sędziowskie, to jednak są istotne z punktu widzenia kryteriów przewidzianych w art. 35 ust. 2 u.KRS i przyjętych przez Radę w danym postępowaniu konkursowym. Zasadnicze znaczenie kryterium oceny kwalifikacji kandydata dla przedstawienia lub odmowy przedstawienia jego kandydatury z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego oznacza z jednej strony, że wynik poparcia środowiska sędziowskiego nie może przeważać dokonanej w danym postępowaniu konkursowym oceny Rady co do niewystarczająco wysokich kwalifikacji kandydata do objęcia tego urzędu, a z drugiej, że nawet „zerowe” poparcie środowiska sędziowskiego nie przesądza o odmowie przedstawienia kandydata, którego kwalifikacje zostały przez Radę wysoko ocenione w prawidłowo przeprowadzonej procedurze nominacyjnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z 17 marca 2016 r., III KRS 79/15).

Jeżeli jednak, jak w niniejszej sprawie zarówno Kolegium, jak i Zgromadzenie nie podjęły uchwał w przedmiocie oceny uczestniczących w konkursie kandydatów, Rada na podstawie art. 35 ust. 3 u.KRS była uprawniona do podjęcia zaskarżonej uchwały.

Należy również odnieść się do twierdzenia skarżącej zawartego w uzasadnieniu odwołania, gdzie ta wskazała, iż Krajowa Rada Sądownictwa wydając zaskarżoną uchwałę oparła się wyłącznie na opinii zespołu KRS, nie zapraszając uczestniczek postępowania do osobistego stawiennictwa na posiedzeniu zespołu, przez co Zespół nie przeprowadził rozmów z kandydatkami. Trzeba zwrócić uwagę, że możliwość osobistego stawiennictwa uczestnika postępowania lub składania przez niego pisemnych wyjaśnień, przewidziana w art. 33 ust. 2 ustawy o KRS w ramach wszechstronnego rozważania sprawy w postępowaniu przed Radą, nie została w przepisach rozdziału 3 ustawy o KRS z mocy prawa uznana za niezbędny do wyjaśnienia sprawy środek służący uzyskaniu materiału dowodowego, tak jak odpowiednia dokumentacja, która musi być zebrana w każdej sprawie. O potrzebie osobistego stawiennictwa uczestnika postępowania, jak również złożenia przez niego pisemnych wyjaśnień, decyduje Rada w przypadku, który oceni jako uzasadniony.

Odnosząc się zaś do wniosku o nieobciążanie kosztami skarżącej, należy wskazać, że ustawa o KRS nie przewiduje obowiązku uiszczenia opłaty od wniesienia odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa. Do postępowania w sprawie odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa mają zastosowanie jedynie przepisy kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, nie natomiast zastosowania ustawa z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2020, poz. 755 ze zm.) (wyrok Sądu Najwyższego 27 maja 2020 r., I NO 5/20, LEX nr 3026469).

Z powyższych względów odwołanie - wobec niewykazania sprzeczności zaskarżonej uchwały z prawem - podlega oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 u.KRS.